

μονοκοτυληδόνων ἔχουσι τὰ νεῦρά των ἀκέραια καὶ παράλληλα ἀπὸ τῆν βάσιν μέχρι τῆς κορυφῆς των.

Τὰ φύλλα τῶν δικοτυληδόνων ἔχουσιν εἰς τὰ ἄκρα των συχνάκις ἔντομάς ἢ ὀδόντας, καὶ τὰ φύλλα τῶν μονοκοτυληδόνων ἔχουσι τὰ ἄκρα των συνήθως ἀκέραια καὶ πολλὰ σπκνίως μὲ ἔντομάς καὶ ὀδόντας.

Τὰ φύλλα τῶν δικοτυληδόνων πολλάκις εἶναι σύνθετα, καὶ δισύνθετα, καὶ πολυσύνθετα, καὶ τὰ φύλλα τῶν μονοκοτυληδόνων εἶναι σχεδὸν πάντοτε ἀπλά, σπκνίως σύνθετα, καὶ ποτὲ δισύνθετα ἢ πολυσύνθετα.

Τέλος τὰ φύλλα τῶν δικοτυληδόνων ἔχουσι πολλὰ καὶ ποικίλα σχήματα, καὶ τὰ φύλλα τῶν μονοκοτυληδόνων εἶναι, εἴτε ὡς ξίφος ὀρθά, εἴτε ὡς ταινίαι μακρά.

Ἡ διάκρισις λοιπὸν τῶν δικοτυληδόνων καὶ μονοκοτυληδόνων ἐκ τῶν φύλλων εἶναι εὐκολωτάτη.

ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

(Συνέχ. Ἰδε ἀριθ. 403.)

B.

Ἐσπέραν τινὰ εὕρισκόμεθα, ἡ ἑξαδέλφη μου καὶ ἐγὼ, εἰς τὰ δωμάτια ἡμῶν διὰ νὰ ἐνδυθώμεν, διότι ἐμέλλομεν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ ἰταλικὸν θέατρον· ἀλλὰ, παραδοθεῖσαι εἰς ἐλαφρὰς ὁμιλίας, ἀφήκαμεν νὰ παρέλθῃ ἀνεπαισθήτως ἡ ὥρα, καὶ μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ ταραχή μας ὅτε ὁ θεὸς μου μᾶς εἰδοποίησεν ὅτι μᾶς περιέμενεν. Ἐτρεξα εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐνεδύθην· ἡ Λουίζα ὁμῶς, ὀλιγώτερον ταχέως ἢ πλεόν ἴσως φιλάρεσκος, δὲν εἶχεν ἀκόμη προχωρήσει πολὺ· διὰ τοῦτο προέτεινα νὰ τὴν βοηθήσω, ἀλλ' αὐτὴ ἤρνηθη εἰποῦσα· — Στείλέ με τὴν Ἰουστίναν, γρήγορα, γρήγορα! σὺ δὲ πῆγαινε μὴν ἀφήσης μόνους τοὺς κυρίους.

Κατέβην λοιπὸν τερετίζουσα καὶ, εἰδοποιήσασα τὴν θαλαμηπόλον ὅτι ἡ Λουίζα τὴν περιέμενε, διήλθον ταχέως τὴν μεγάλην αἴθουσαν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν μικράν. Πρὸς μεγίστην μου ἐκπληξιν, δὲν ὑπῆρχε φῶς, ὥστε ἐνόμισα ὅτι ὁ θεὸς μου καὶ ὁ Ῥοβέρτος εἶχον μείνει διὰ νὰ καπνίσωσιν εἰς τὸ ὑαλωτὸν δωμάτιον. Εἰσῆλθον ἐν τούτοις ψηλαφᾶσα καὶ, στηριχθεῖσα ἐπὶ τῆς ἐστίας, ἔτεινα τὸν πόδα πρὸς τὴν πυράν. Ἀλλὰ, μετὰ μίαν μόλις στιγμὴν, μικρὸς κρότος μὲ ἐτρόμαξεν, εἶδον δὲ πλησίον μου ἄμορφον ὄγκον κινούμενον εἰς τὸ σκότος, ἐν ᾧ φωνή, τοσοῦ-

τον ταπεινὴ, ὥστε μόλις τὴν ἀνεγνώρισα, ἐψιθύριζε τὰς λέξεις ταύτας· — Μαγδαληνή, φιλότιμη Μαγδαληνή, πρέπει νὰ σὲ ὁμιλήσω· εἶναι πλέον καιρὸς καὶ ἴσως μάλιστα ἤργησα παραπολύ...

— Πῶς! σὺ εἶσαι, Ῥοβέρτε; ἀνέκραξα ἐκπληκτος· μὲ ἐτρόμαξες ἀληθῶς. Τί κάμνεις ἐδῶ, εἰς τὸ σκότος, ὡς συνωμότης;

— Σὲ ἐσυλλογιζόμην, εἶπε μετὰ φωνῆς σοδραῆς, καὶ νομίζω τῇ ἀληθείᾳ ὅτι ὁ Θεὸς σὲ ὠδήγησεν ἐδῶ. Ὅταν σὲ εἶδον ἐρχομένην πρὸ ὀλίγου, ὡς ἂν ὑπῆκουες εἰς τὴν μυστηριώδη μου πρόσκλησιν, ὅταν ἀνεγνώρισα τὸ χάριεν καὶ βραδὺ βάδισμά σου, τοὺς μεγάλους σου ὀφθαλμούς, οἵτινες φωτίζουν δι' ἐμὲ καὶ αὐτὰ τὰ σκότη, ἐσκέρθην ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ὁμιλήσω καὶ ὅτι ἔπρεπε πλέον νὰ παύσῃ πᾶσα ἀδεσβαιότης. Καὶ ὁμῶς, ἰδὲ πῶς τρέμω, Μαγδαληνή... Θεέ μου! δὲν ἐμάντευσες λοιπὸν τίποτε;... Ἄν γνωρίζῃς τὸ μυστικόν μου, σὲ παρακαλῶ, εἰπέ το. Δὲν ἐνόησας; δὲν ἀνέγνωσες τὸ πᾶν εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου;

Ἐγὼ δὲ ἰστάμην ἐμβρόντητος, μὴ τολμῶσα νὰ ἐννοήσω.

— Τί λέγεις;... ἐψιθύρισα ἐν τῇ ταραχῇ μου· ἡ Λουίζα, ἡ Λουίζα σὲ ἀγαπᾷ... τὸ ἠξεύρεις. Εἶσαι τρελλός!...

— Ἰσως, εἶπε μετὰ γλυκύτητος· ἀλλὰ δὲν θὰ εὐσπλαγχνισθῇς τὴν τρέλλαν μου; Ἄν ἐγνώριζες τί ὑπέφερα αἰσθανόμενος ὅτι ἐγεννήθη καὶ ἠῤῥξανεν ἐντός μου ὁ ἔρως οὗτος!

— Ῥοβέρτε, εἶπον αὐστηρῶς καὶ προσπαθοῦσα νὰ στερεώσω τὴν φωνήν μου καὶ νὰ καταβάλω τοὺς βιαίους παλμούς τῆς καρδίας μου, οὔτε λέξιν πλέον! Ἐκαστος τῶν λόγων σου εἶναι προσβολή... Πῶς δὲν τὸ ἐννοεῖς; πῶς τολμᾷς νὰ μὲ ὁμιλήῃς περὶ ἔρωτος;

— Συγχώρησόν με, ἐψιθύρισεν, εἰμαι δυστυχὴς παράφρων, σὺ τὸ εἶπας· ἀλλὰ σὲ σέβομαι καὶ σὲ λατρεύω. Ἀκουσόν με· συγκατάνευσαν νὰ μὲ ἀκούσῃς... Δύναμαι νὰ προσφέρω εἰς τὴν Λουίζαν καρδίαν ἥτις σὲ ἀνῆκει; Εἰπέ, θὰ ἦτο τοῦτο ἐντιμον; δύναμαι νὰ τὸ κάμω; μήπως κἂν γνωρίζω ἂν μὲ θέλῃ; εἶναι παιδίον· εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς δὲν ἀγαπᾷ τις, δὲν γνωρίζει νὰ ἀγαπᾷ. Μαγδαληνή, εἰμαι ἐλεύθερος ἀκόμη, συλλογίσου, καὶ σὲ ἀγαπῶ παρὰ φῶς.

— Φθάνει! ἀνέκραξα ἀπωθοῦσα αὐτόν, διότι εὕρισκετο σχεδὸν πρὸ τῶν ποδῶν μου· δὲν θέλω νὰ σὲ ἀκούσω. Αὐτὸ εἶναι προδοσία πρὸς τὴν ἀδελφὴν μου καὶ ὕβρις πρὸς ἐμέ.

Καὶ ἐκινήθην ὅπως ἐξέλθω.

— Δὲν θέλεις νὰ μὲ ἀκούσῃς! ἀνέκραξεν ἀνυψῶν αἶφνης τὴν φωνήν καὶ λαμβάνων τὰς δύο μου χεῖ-

ρας, ἃς ἐκράτει ἰσχυρῶς μεταξύ τῶν ἰδικῶν του. Εἶσαι σκληρά, ἀλλὰ, μάθε ὅτι ὁ ἔρω μου δὲν ἀπελπίζεται. Θὰ σὲ ἀγαπῶ παρὰ τὴν θέλησίν σου καὶ θὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ μὲ ἀγαπήσῃς . . . ὦ! θὰ μὲ περιγελάσῃς, τὸ ἠξεύρω· ἀλλὰ δὲν γνωρίζεις τὸ πάθος. Νομίζεις ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ δένῃ τις καὶ νὰ λύῃ αὐτὰς τὰς ἀλύσεις, μειδιῶν καὶ κινῶν περιφρονητικῶς τὴν κεφαλὴν! . . . Νομίζεις ὅτι δύναται νὰ εἴπῃ τις εἰς ἕνα ἄνθρωπον· Ἀγάπα ἐδῶ, καὶ μὴ ἀγαπᾷς ἐκεῖ! Ὁ ἔρω δὲν ἐκλέγει, Μαγδαληνὴ· καταβαίνει ἄνωθεν καὶ μᾶς καταβάλλει. Μὴ γελάς, ἄφρον, τοῦτο δύναται νὰ σὲ φέρῃ δυστυχίαν.

Ἐν ᾧ ὠμίλει, ἡσθάνθη ἐμαυτὴν τεταραγμένην καὶ σχεδὸν ἤδη νικηθεῖσαν. Οἱ θερμοὶ ἐκείνοι λόγοι, ἡ ἄγνωστος εἰς ἐμὲ μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς παραφορὰ, εἶχον μυστικὴν συνένοχον τὴν ἀσθένειαν τῆς καρδίας μου· ἀλλ' ἀντέστην πρὸς ἐμαυτὴν καὶ, ὑποκρινομένη ἀλαζόνα ψυχρότητα, ἀπέσυρα τὰς χεῖράς μου, τὰς ὁποίας ἐκράτει εἰσέτι. Τότε, ἀκτὶς φωτός, εἰσδύσασα διὰ τοῦ παρχαπετάσματος τῆς θύρας, καὶ ὁ ἦχος φορέματος προστριβομένου ἐπὶ τοῦ τάπητος τῆς γειτονικῆς αἰθούσας, ἀνήγγειλαν πρὸς ἡμᾶς τὴν ἔλευσιν τῆς Λουίζας. — Μαγδαληνὴ, εἶπεν ἐκεῖνος μετὰ ταχύτητος, μίαν λέξιν ἀκόμη, μίαν μόνον! Κατὰ τί ὁ ἔρω μου δύναται νὰ σὲ προσβάλλῃ, ἂν ἡ Λουίζα συγκατατεθῇ; ἄφες με . . .

— Σιωπὴ δι' ὄνομα Θεοῦ! ἀνέκραξα περίτρομος.

Τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας ἀνεσηκώθη καὶ εἶδομεν τὴν μειδιῶσαν κεφαλὴν τῆς Λουίζας.

— Πῶς! εἰσθε ἐδῶ, καὶ οἱ δύο, εἰς τὸ σκότος; εἶπε μετ' ἀφελείας καὶ μηδόλως παρατηρήσασα τὴν ταραχὴν ἡμῶν. — Ὁ πατήρ μου περιμένει γρήγορα, ἃς σπεύσωμεν! Εἶμαι βεβαία ὅτι ἐκοιμῶντο ἐδῶ καὶ οἱ δύο, προσέθηκε λαμβάνουσα τὸν Ροβέρτον ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ σύρουσα αὐτὸν εὐθύμως.

Ἠκολούθησα αὐτοὺς βραδέως καὶ χαίρουσα διὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῆς μονώσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡδυνάμην νὰ κρύψω τὸ ἐρύθημά μου.

Ἡ ἐσπέρα ἐκείνη, ἦν διηλθον ἐν τῷ θεάτρῳ, ὑπῆρξε μίαν τῶν ὀδυνηροτέρων τῆς ζωῆς μου. Ἡ σπινθηροβόλουσα μουσικὴ τοῦ Κουρέως καὶ ἡ ἐλαφρὰ αὐτῆς χάρις, ἠρέθιζον τὰ συγκεκινημένα νεῦρά μου· ἡ ἡσυχία τῆς Λουίζας μὲ ἀπῆλπιζεν. Ὁ Ροβέρτος μόνον περὶ ἐμοῦ ἐφρόντιζε καὶ ἐμὲ μόνην ἐβλεπεν, ὡς ἀδιαφορῶν ἂν τοῦτο παρετηρεῖτο. Ἐτρεμον μὴ ὁ θεὸς μου καὶ αὐτὴ ἡ Λουίζα παρατηρήσωσι τέλος τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ· ἐνόμιζον ὅτι ὁ θεὸς μου κατελήφθη ὑπὸ ἀσυνήθους λύπης καὶ ἐπειθόμην ὅτι ὑπώπτευσεν ἤδη τὸ μυστικὸν ἡμῶν· μοὶ ἐφαίνετο ὅτι καὶ οἱ ἀπλούστεροι λόγοι αὐτοῦ περιείχον ὑπαινιγμοὺς ἢ παράπονα. Ἐβλεπον τὴν Λουίζαν μειδιῶσαν καὶ ἀκουσίχ συγκινήσεις μὲ κατελάμβανεν με-

ταξὺ δ' ὅλων τούτων, ἡσθάνομην ἐσωτερικὴν εὐδαιμονίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἠγανάκτουν. Ἐπασχον καὶ ἡμην εὐτυχῆς. Ἀνεκλάλητος χαρὰ μὲ ἐπλήρου καὶ ἐντούτοις αἰσθημα ὀξὺ καὶ δριμύ ἦνοῦτο πρὸς τὴν εὐτυχίαν μου.

Τέλος τὸ δράμα ἐτελείωσεν. Εἶχον ἀνάγκην ἡσυχίας, σκότους καὶ ἐρημίας. Ὅθεν, μόλις ἐπανελθοῦσα εἰς τὴν οἰκίαν, ἐπροφασίσθην κόπον καὶ ἔδραμον εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Γονυπετήσασα δὲ, ἐκρυψα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν καὶ προσεπάθησα νὰ συγκεντρώσω τὰς σκέψεις μου. Δὲν ἐζήτην θεῖαν συμβουλήν, διότι ἡ ὑπερήφανος καρδία μου δὲν εἶχεν ἀνάγκην βοηθείας. Τὸ καταβάλλον με ἦτο τὸ αἰφνίδιον καὶ μέγα βάρος τῶν συγκινήσεων, ἡ αὐθόρμητος ἀνάγκη τοῦ νὰ λάβω τὸν Θεὸν μάρτυρα εὐδαιμονίας ἣν δὲν ἡδυνάμην νὰ ἐκμυστηρευθῶ εἰς κανένα. Ἀγνοῶ ἂν συνέβη ποτὲ βιαιότερα ἀποκάλυψις ἔρωτος· ὁ νοῦς μου ἐσκίρτα περιστρεφόμενος ἐντὸς στροβίλου παράφρονος καὶ ἀνεκφράστου χαρᾶς. Ἀγαπῶ! ἀγαπῶμαι! Αἱ λέξεις αὗται ἠνοιγον ἐνώπιόν μου ἀπεράντους ἐκτάσεις, διὰ τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ μου ἐφευγεν ὡς ἔχουσα πτέρυγας, ἐγὼ δ' ἐκοπίων προσπαθοῦσα εἰς μάτην νὰ ἀκολουθήσω καὶ κρατήσω αὐτήν. Ἐν μιᾷ στιγμῇ, ἡσθάνθη ἐντροπὴν καὶ οἶκτον διὰ τὸν παρελθόντα μου βίον, διὰ τὰ, βραδέως, ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡρεμίᾳ τῆς καρδίας, ἀποφυλλισθέντα ἐκεῖνα ἔτη. Ἐνόμιζον ὅτι τότε μόνον ἐνόησα τὴν ἀξίαν τῆς ζωῆς καὶ ὅτι τὰ πάντα, καθῆκον, ἀξιοπρέπεια, εὐτυχία, περιελαμβάνοντο ἐν τῇ εὐδαιμονίᾳ τοῦ ἀγαπᾶσθαι. Ἡ νύξ ὀλόκληρος παρῆλθεν οὕτω καὶ μόλις περὶ τὴν πρωτὴν ἀπεκοιμήθην.

Τί συνέβη ἐντὸς μου κατὰ τὰς βραχεῖας ἐκείνας στιγμὰς τεταραγμένου ὕπνου; ὁποία μυστηριώδης ἐπανάστασις συνετελέσθη ἐν ἀγνοίᾳ μου; Ὅτε ἐξύπνησα, αἱ ἐντυπώσεις μου εἶχον ὅλως μεταβληθῇ. Τὴν ἐξαψὶν τῆς προτεραίας ἀντικατέστησεν ἀπαύδησις τεταπεινωμένη, παράδοξος δὲ στενοχωρία μὲ κατέθλιβεν. Ἐγερθεῖσα, ἠνοιξα τὸ παράθυρον. Ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφώδης, ψυχρὰ δὲ βροχὴ προσέβλασε τὸ πρόσωπόν μου. Ἐκλεισα πάλιν τὸ παράθυρον καὶ ἐρρίφθην ῥιγοῦσα ἐπὶ τῆς κλίνης μου. Τὰ βεβαρημένα βλέφαρά μου κατέπεσαν ἀφ' ἑαυτῶν, ἀλλὰ δὲν ἡδυνήθην νὰ κοιμηθῶ ἐκ νέου. Μυρίαι συγκεχυμέναι ἰδέαι συνεταράσσοντο βιαίως ἐντὸς τοῦ ἐγκεφάλου μου καὶ ἡδυνάτουν νὰ ἐμποδίσω τὴν ἀδιάκοπον ταύτην ἐργασίαν τοῦ πυρετοῦ. Μεταξὺ τῶν ἰδεῶν αἵτινες συνεκρούοντο οὕτως, ἡ μὲλλον δυσάρεστος καὶ ὀδυνηρὰ ἦτο ἡ ἐνθύμησις τῆς Λουίζας. Μάτην προσεπάθουν ν' ἀπομακρύνω αὐτήν· ἐπανήρχετο πάντοτε, ἐγὼ δ' ἠρυθρίων ὅτι ἀνελογίσθην νὰ εὐτυχίσω ἀντ' αὐτῆς· ἐμεμφομένην πικρῶς ἐμὲ αὐτὴν διὰ

τὴν σχεδὸν κακοῦργον ταύτην ἐλπίδα, εἰς ἣν ἡ ψυχὴ μου παρεδόθη αἰφνιδίως, καὶ ἐν τούτοις δὲν ἀπεφάσιζα νὰ τῇ θυσιάσω τὴν καρδίαν μου, διότι ἐγνώριζον τέλος ὅτι ἡγάπων, καὶ πόσον ἡγάπων... Ἀναπόλουν μίαν πρὸς μίαν πάσας τὰς ὥρας τὰς διελθούσας μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Ροβέρτου· ἠκολούθουν τὴν Λουίζαν βῆμα πρὸς βῆμα διὰ τῆς μακρᾶς ἐκείνης σειρᾶς τῶν ἡμερῶν, ἀναζητοῦσα τὰς ἐνδείξεις, μελετῶσα τὰ συμπτώματα καὶ θέλousα νὰ πείσω ἑμαυτὴν ὅτι δὲν ἡγάπα ὅσον ἡγάπων ἐγώ. Ἐπανελάμβανον τὰς λέξεις ἐκείνας τοῦ Ροβέρτου, αἵτινες μὲ ἐπροξένησαν ἐντόπωσιν· — Εἶναι παιδίον· μήπως ἀγαπᾷ τις εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτήν; — Ἀλλὰ δὲν κατῴρθονα νὰ ἡσυχάσω. Ἐγνώριζον καλῶς τὴν τρυφεράν καὶ λεπτὴν φύσιν τῆς Λουίζης, τὴν βαθεῖαν ἐκείνην εὐαισθησίαν, ἥτις πολλάκις, δι' ἐλαφρὰς θλίψεις, εἶχε φοβίσει ἡμᾶς, ὅτε δ' ἀνελογιζόμεν ταῦτα πάντα, θερμὰ δάκρυα κατέπιπτον ἐκ τῶν κεκλεισμένων ὀφθαλμῶν μου.

Τότε ἐλαφρὰ πνοὴ ἔφαισε τὸ μέτωπόν μου· ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδον τὴν Λουίζαν κλίνουσαν πρὸς με.

— Τί ἔχεις; κλαίεις; μὲ ἠρώτησε μετὰ γλυκειάς ἀνησυχίας. ἔχεις κάμμιν λύπην; εἶσαι ἀσθενής;

— Ὁχι, ἀπῆντησα προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσω. Σὲ ἐσυλλογιζόμεν, καλὴ μου Λουίζα. Εἰξεύρεις ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ χωρισθῶμεν; Νέον αἶσθημα θὰ διαιρέσῃ βεβαίως τοὺς βίους καὶ τὰς καρδίας μας.

— Σιώπα, κακὴ! ἀνέκραξε ζωηρῶς· μήπως ἡμπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς σέ, χωρὶς νὰ σὲ ἀγαπῶ, χωρὶς νὰ σὲ ἐμπιστεύωμαι, ὥς ἄλλοτε, ὅλας μου τὰς σκέψεις; ἰδοὺ, ἀγνώμων, ἰδοὺ ποῖαν στιγμὴν ἐκλέγεις διὰ νὰ μὲ εἴπῃς λόγους τόσοι σκληροὺς... Σὲ φέρω τὸ δῶρον τοῦ γάμου μου.

Καὶ ἔθηκε μετὰ τῶν χειρῶν μου δέμα χαρτίων, τὸ ὅποιον ἔλαβον μηχανικῶς. Ἐκαστος τῶν λόγων τῆς, ἡ ἡσυχία, τὸ εὐθυμον καὶ τρυφερόν αὐτῆς ὕψος μὲ κατέθλιβον. — Ἄν ἀρπάσω τὴν εὐτυχίαν τῆς, ἀνελογιζόμεν, τίς θὰ τὴν παρηγορήσῃ; Ἐκείνη δὲ, μὴ ὑποπτεύουσα τὴν πικρίαν τῶν σκέψεών μου, ἔλαβεν ἡσύχως τὰς δύο μου χεῖρας. — Ἄκουσον, ἐπανελάβε μετὰ τοῦ θελκτικοῦ τῆς μειδιάματος, ἐνθουμῆσαι μικρὰν οἰκίαν, σκεπαζομένην ἀπὸ κλήματα καὶ κρυπτομένην ἀπὸ καστανέας, διὰ τὴν ὁποίαν ἐξετρελλάθης ὅταν ἤμεθα εἰς Βάννην (Vannes);

— Ναί, ἀπεκρίθην, νομίζω ὅτι τὴν βλέπω.

— Καὶ τὴν ξηρὰν γῆν, ἥτις ἐκτείνεται περὶ, καὶ τὸ μικρὸν ποταμάκι, τὸ ὅποιον βρέχει ἐνίοτε τὸ μονοπάτιον;

— Ναί, ἐνθουμοῦμαι. Ἠγάπων τὴν πένθιμον καὶ μονήρη ὄψιν τῆς πτωχῆς ἐκείνης οἰκίας.

— Αἱ λοιπὸν! ἀνέκραξεν ἡ Λουίζα κροτοῦσα εὐθύμως τὰς χεῖρας, ἰδοὺ ὁ ἀγαπητὸς σου οἰκίσκος! Σὲ τὸν φέρω μὲ τὸ μικρὸν του περιβόλιον, τὸ ὅποιον σὲ κατέκτησεν· εἶναι ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ δέματος τῶν χαρτίων. Ὁ πατήρ μου ἀπλυθύνθη πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην, ὅστις συγκατένευσε νὰ τοῦ τὸν πωλήσῃ. Καὶ τί νὰ τὸν κάμῃ;... Εἶναι μία ἀληθὴς φωλεὰ διὰ τοὺς ρεμβάζοντας!... Καλὸς διὰ ποιητικὴν κεφαλὴν ὡς τὴν ἰδικὴν μας. Τί εὐτυχία, λέγε, ὅταν θὰ σὲ ἐπισκέπτωμαι μὲ τὸν Ροβέρτον εἰς τὸ κτήμα σου! Θὰ μᾶς κάμνῃς τὰς τιμὰς μὲ τὴν βασιλικὴν ἐκείνην χάριν, ἥτις σὰς χαρακτηρίζει, κυρία... Ἄ! ἤθελα νὰ εἶμαι ἤδη ὑπανδρευμένη! Καὶ ἡξεύρεις; προσέθηκε μεθ' ὅρους ἐμπιστευτικοῦ, νομίζω ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ ἀργήσῃ πολὺ· ὁ πατήρ μου μὲ ἔλεγε χθὲς ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ ὁ γάμος πρὸ τοῦ καλοκαιρίου.

Συνέθλιψα τὰ ἐπὶ τῆς κλίνης κείμενα χαρτία.

— ὦ! τὸ πᾶν εἶναι εἰς τάξιν, εἶπεν ἐκείνη, νομίζουσα ὅτι ἤθελον νὰ ἀναγνώσω αὐτά. Ἰδοὺ οἱ τίτλοι τῆς ἰδιοκτησίας σας, κυρία... Φίλησέ με λοιπὸν, Μαγδαληνὴ· εἶπέμε ὅτι εὐχαριστεῖσαι, εἶπέ με ὅτι μὲ ἀγαπᾷς. ὦ! ἐγώ, σὲ λατρεύω, τὸ ἐννοεῖς; ἤθελα νὰ εἶσαι εὐτυχὴς, .. εὐτυχὴς ὡς ἐγώ!

Ἐσφιγξα εἰς τὸ στῆθος μου κλαίουςα τὴν ὥραίαν αὐτῆς κεφαλὴν· ἀλλὰ τὰ δάκρυά μου δὲν τὴν ἀνησύχησαν πλέον, διότι ἀπέδωκεν αὐτὰ εἰς τὴν χαράν.

— Λουίζα, εἶπον αἰφνης ἀτενίζουσα αὐτὴν ὡς ἂν ἤθελον νὰ ἀναγνώσω εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς τῆς, ὑπάρχει μία ἰδέα, εἰς παραλογισμὸς, ἐν πρᾶγμα τὸ ὅποιον μὲ κατατρέχει. Πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς διὰ νὰ σωθῶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀνησυχίαν. Σκέφθητι ὅτι πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς μου καὶ τῆς ἰδικῆς σου ἐπίσης. Σκέφθητι πρὶν ἀπαντήσης.

— Μὲ τρομάζεις! ἀνέκραξε προσπαθοῦσα ν' ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα μου, ἀλλ' ἐγὼ ἐκράτησα αὐτὴν ἰσχυρῶς.

— Λουίζα, ἐπανελάβον μετὰ φωνῆς σοβαρᾶς, εἶσαι βεβαία ὅτι ἀγαπᾷς τὸν Ροβέρτον;

Ἐκείνη ἔμεινεν ἐκπληκτος, προσπαθοῦσα νὰ μαντεύσῃ εἰς τί ἐμελλον νὰ ἀπολήξω.

— Διὰ τί μὲ ἐρώτῃς τοῦτο; δὲν τὸ εἰξεύρεις ὡς καὶ ἐγὼ αὐτὴ; δὲν σὲ τὸ εἶπα χιλιάκις; Ἄν τὸν ἀγαπῶ! ὦ! ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μου! Πρὸς τί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις καὶ τὸ ἐπίσημον αὐτὸ ὕψος;

Μὲ ἠτένιζεν ἤδη αὐτὴ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμπον ἐξ ἀνησυχίας.

— Τί ἔχεις νὰ μὲ μάθῃς; λέγε!... Εἶναι ἀσθενής; Εἰξεύρεις τίποτε;... Νομίζεις λοιπὸν ὅτι δὲν μὲ ἀγαπᾷ, αὐτός;

Ἡ φωνὴ τῆς ἡλλοιώθη· ἔλεγε τις ὅτι περιέμενεν ἀπόφασιν ἐξ ἧς ἐξήρτητο ἡ ζωὴ ἢ ὁ θάνατός τῆς.

— Ἄν τῷ ὄντι, εἶπον βραδέως, ἡγάπα ἄλλην;..

Ἡ Λουίζα ἀφῆκε κραυγὴν, ἤρχισε νὰ τρέμῃ καὶ ἐγένετο ὡχρὰ ὡς πτώμα.

— Προτιμῶ νὰ ἀποθάνω, ἐτραύλισε μετὰ φωνῆς κνιγομένης καὶ ἥς ὁ ἦχος ἐσπάραξε τὴν καρδίαν μου. Ὡ Μαγδαληνή! . .

Ἐνώσασα δὲ τὰς χεῖρας καὶ μὴ δυναμένη νὰ προσθέσῃ λέξιν, μὲ ἔβλεπε μεθ' ἱκετικοῦ τρόμου.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὸ βλέμμα τοῦτο. — Ἡσύχασε, εἶπον σόρουσα αὐτὴν πρὸς τὴν καρδίαν μου· βλέπω τῷ ὄντι ὅτι τὸν ἀγαπᾷς· συγχώρησόν με διὰ τὴν ἀμφισβολίαν μου καὶ διὰ τὸν φόβον τὸν ὅποιον σὲ ἐπροξένησα . . . Ναί, πρέπει νὰ πύσῃ πᾶς δισταγμός . . . Ὡ εὐτυχήσῃς, Λουίζα μου· ἔσο ἡτυχος.

Ἡσπασθὲν αὐτὴν ἐπανελημμένως καὶ εὐκόλως τὴν καθύλασσα. Ἡ γαληνιαία πίστις τῆς νεότητος διεδέξατο ταχέως τὴν προσωρινὴν ἀνησυχίαν ἥς ἐγενόμην πρόξενος. Μετ' ἐλίγας στιγμᾶς, ἡ Λουίζα μὲ ἀφῆκεν, ἑλαφρὰ καὶ παρηγορημένη. Ὅτε δ' ἔμεινε μόνη, ἀνελογίσθη ὅτι τὸ πᾶν ἀπώλετο δι' ἐμέ. Ἐφείλον πάντᾳ εἰς τὸν θεῖόν μου καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Λουίζαν· ἠδυνάμην λοιπὸν νὰ ἀρπάσω ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν μου ἐκεῖνον τὸν ὅποιον ἠγάπα; — Διότι τὸν ἀγαπᾷ! — ἔλεγον κατ' ἐμαυτήν. Εἶναι δίκαιον νὰ εἶπω ὅτι οὐδὲ στιγμὴν ἐδίστασα πρὸ τῆς θυσίας. Ὅτε ἐνόησα τὸ καθήκόν μου, πρεδέχθην αὐτὸ ἄνευ δειλίας. Ἀπώθησα γενναίως πᾶσαν σκέψιν δυναμένη νὰ με συγκινήσῃ χάριν ἐμοῦ καὶ ἀπεφάσισα νὰ θέσω τὸ ἀδύνατον μεταξὺ τοῦ Ροβέρτου καὶ ἐμοῦ.

Ἡ ὥρα τῆς οἰκογενειακῆς συναθροίσεως μὲ κατέλαβε μεταξὺ τῶν σκέψεων τούτων. Συνέλεξα πενθίμως τοὺς τίτλους τῆς ἰδιοκτησίας, τοὺς ὁποίους ἡ Λουίζα μὲ εἶχε φέρει ἐγὼ δ' εἶχον ἀφήσει νὰ πέσωσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ εἶπον κατ' ἐμαυτήν ὅτι ἴσως ἡμέραν τινὰ, ἔμελλον νὰ θάψω ἐντὸς τῆς ἐρημίας ἐκείνης τὴν συντριβεῖσαν καρδίαν μου· ἀλλ' ἀπεδίωξα ἀμέσως τὴν σκέψιν ταύτην μεθ' ὑπερηφάνου μειδιήματος· ἠσθάνομην τοσαύτην γενναιοῦτητα ψυχῆς, ὥστε δὲν ἐνόμιζον ὅτι ἡ λύπη ἠδύνατο νὰ με κινήσῃ. Ἐσπευδὼν νὰ ἴδω τὸν Ροβέρτον, ὅπως ὀρίσω ἀμετατρέπως τὴν τύχην μου. Ἡ λύπη τῆς θυσίας ἐξηφανίζετο σχεδὸν πρὸ τῆς ὑπερηφανείας ἐνεκ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Η Θ Η Κ Α Ι Ε Θ Ι Μ Α.

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΕΝ ΚΛΕΩ.

Αἱ τῶν γάμων τελεταὶ ἐν Κλέῳ, νήσῳ τοῦ Αἰγίου πελάγους παρὰ τὴν Κῶ κειμένη, ἔχουσά τι

ιδιόρρυθμον, λαμβάνουσι σπουδαῖον χαρακτῆρα ὑπὸ τῆς συνθητικῆς καὶ ἐπομένως ἀποτελοῦσι θρησκευτικόν, οὕτως εἶπεν, δόγμα, οὗτινος ἡ παράδωσις ἐπάγεται ποινὰς περιφρονήσεως κατὰ τοῦ παραβάτου. Διηγούμενοι τὰ περὶ τῶν τελετῶν τούτων, μακαρίζομεν τὰς ὁμηρικὰς ἐκείνας πολιτείας, ὅπου δὴποτε ἑλληνικῆς γῆς καὶ ἂν κείνται, ἔσται μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας καὶ σεβασμοῦ τὰ πάτρια διατηροῦσιν, διαφέρουσιν οὕτω τοῦλάχιστον τῶν λοιπῶν, ὧν ὁ ἔξωθεν πρεσβεῖων πολιτισμὸς μαραίνει βαθμὴν καὶ ἀποσθεννύει τὰ ἀρχαῖα ἥθη καὶ ἔθιμα, ἀφαιρῶν οὕτως ἀπ' αὐτῶν τὸ ἀφελὲς τῶν ἀρχαίων ἡμερῶν πνεῦμα.

Ὁ ἔφηθος κάτοικος τῆς Κλέου, οὗ τινος ἡ καρδία αἰσθάνθη ἐρωτικούς παλμούς πρὸς τινα κόρην, λατρεύει κρυφίως τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐρωτος αὐτοῦ, ἡ ὁμολογεῖ τὸ αἰσθημὰ τοῦ εἰς τοὺς γονεῖς του, ἂν νομίζῃ ὅτι ἡ ἐπιτυχία θέλει στέψῃ τοὺς ἀγῶνάς του. Δὲν ὁρμᾶται εἰς ἀλληλογραφίαν, οὐδ' εἰς νυκτερινὰς συνεντεύξεις· τὸ ἱλαρὸν φέγγος τῆς ἐρωτολήπτου θεᾶς τοῦ Ἐνδυμίωνος δὲν κατοπτρεῖται ἐκεῖ τοὺς ἐραστὰς μονήρεις καὶ ῥεμβάζοντας, οὐδ' ἡ ζεφυρίτις πνοὴ φέρει ἐπὶ τῶν ὑγρῶν αὐτῆς πτερύγων ψευδεῖς καὶ ὑπόβλους ὄρκους, ἐπιπλήξεις ππρακαίρους ἢ πόνους πικρᾶς μεταμελείας· τῆς κόρης τὸ ἐρύθημα εἶναι ἀγνόν, διότι οὐδέποτε ἐνδίδουσα εἰς τὴν ὁρμὴν τοῦ πάθους ἀποσκιρτᾷ τοῦ καθήκοντος· ὁ δὲ ἐρωτολήπτης νεανίας, ὅταν σχηματίζεται πού χορὸς, ὁ πυρρίχιος, δύναται ἄδων ἐκεῖ αἰνιγματωδῶς νὰ δηλώσῃ τοὺς ἐρωτάς του. Ἐντεῦθεν ἡ τοῦ ἀκροατοῦ περιέργεια καὶ ἡ τῶν γυναικῶν ὀξύνοια σχολιάζει, ἐρευνᾷ καὶ μαντεύει τὸ μυστήριον, οἱ δὲ γονεῖς καὶ οἱ συγγενεῖς, εἰς τὴν υἱικὴν στοργὴν ἐνδίδοντες, μνηστεύουσι τὰ ἑαυτῶν τέκνα.

Μετὰ τὴν μνηστείαν, ἥτις τελεῖται ἐπισήμως, ὁ μνηστὴρ δίδει τῇ μνηστῇ δακτύλιον, καὶ δῶρα ἀνταλλάσσονται ἐκκτέρωθεν. Ἢδη ὁ ἀρμαστής δύναται νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸν οἶκον τῆς ἀρμαστῆς του, νὰ χορεύῃ παρ' αὐτῇ, πάσης δὲ συνδιατριβῆς φύλαξ εἶναι ἡ μήτηρ ἢ τις τῶν συγγενῶν τῆς κόρης· ἀλλ' ὁ μᾶλλον ἀχώριστος καὶ αὐστηρότερός ἐστιν ἡ αἰδώς καὶ τὰ σεβρὰ ἥθη. Οὕτω λοιπὸν ὁ μνηστὴρ ἐξακολουθεῖ νὰ βλέπῃ τὴν ἐρωμένην του μέχρι τῆς εἰμαρμένης, καθ' ἣν θέλουν ἀναφθῇ αἱ τοῦ ὑμεναίου λαμπάδες.

Οἱ γονεῖς, ἐλθόντων ἤδη τῶν μνηστῶν εἰς νόμου ἡλικίαν, ὀρίζουσι τὴν ἡμέραν τοῦ στεφανώματος. Καὶ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ νοτάρου, μέλους ὄντος τοῦ ἱεροῦ κλήρου, συντάσσεται τὸ προικοσύμφωνον, δι' οὗ ὁ πατὴρ τῆς κόρης καὶ ἡ μήτηρ προικίζουσιν αὐτήν· συγγενεῖς δὲ, ἐκκτέρωθεν συνελθόντες ἐπὶ τὸ αὐτὸ, παρεύονται εἰς τὰ ὄρη διὰ νὰ ὑλοτομήσωσι τὰ